

Zece sicli și o cămașă

Astăzi aș vrea să vă vorbesc despre *Zece sicli de argint și o cămașă*, subiect pe care îl găsim în Judecători, capitolul 17. Voi citi capitolul acesta, iar apoi voi mai citi un pasaj din capitolul 18, așa încât contextul să ne fie mai clar. *Era un om din muntele lui Efraim, numit Mica*. Voi vorbi puțin despre context, dacă îmi îngăduiți. În situația prezentată, amoriții nu le permisese celor din seminția lui Dan niciun fel de libertate: le interziseseră accesul în Ierusalim și îi adunaseră pe muntele Efraim. E trist când poporul lui Dumnezeu îi permite lumii să îl pună într-o situație dificilă. Așadar, cei din Dan nu puteau să ajungă la Ierusalim și vom vedea că de aici decurg problemele pe care le vom observa în cele ce urmează.

Era un om din muntele lui Efraim, numit Mica. El a zis mamei sale: „Cei o mie o sută de sicli de argint, care ți s-au luat și pentru care ai blestemat chiar în auzul urechilor mele, argintul acesta este în mâinile mele, eu îl luasem.” Și mamă-sa a zis: „Binecuvântat să fie fiul meu de Domnul!” El a dat înapoi mamei sale cei o mie o sută de sicli de argint, și mamă-sa a zis: „Închin cu mâna mea argintul acesta Domnului, ca să fac cu el fiului meu un chip cioplit și un chip turnat; și astfel ți-l voi da înapoi.” El a dat argintul înapoi mamei sale. Mamă-sa a luat două sute de sicli de argint și a dat argintul la argintar, care a făcut din el un chip cioplit și un chip turnat. Chipurile au fost aduse în casa lui Mica. Mica acesta avea o casă a lui Dumnezeu; a făcut un efod și terafimi... și [el] a sfințit pe unul din fiii lui ca preot. În vremea aceea, nu era împărat în Israel. Fiecare făcea ce-i plăcea. Era un tânăr din Betleemul lui Iuda, din familia lui Iuda; era Levit și locuia pentru o vreme acolo. Omul acesta a plecat din cetatea Betleemul lui Iuda, să-și caute o locuință potrivită. Urmându-și drumul, a ajuns în muntele lui Efraim la casa lui Mica. Mica i-a zis: „De unde vii?” El i-a răspuns: „Eu sunt Levit, din Betleemul lui Iuda, și merg să-mi caut o locuință potrivită.” Mica i-a zis: „Rămâi la mine, tu să-mi fii tată și preot, și eu îți voi da zece sicli de argint pe an, hainele de care vei avea nevoie și mijloace de trai.” Și Levitul a intrat la el. S-a hotărât astfel să rămână la omul acesta, care a privit pe tânăr ca pe unul din fiii lui. Mica a sfințit pe Levit și tânărul acesta i-a slujit ca preot și a locuit în casa lui. Și Mica a zis: „Acum știu că Domnul îmi va face bine, fiindcă am ca preot pe Levitul acesta.”

În vremea aceea, nu era împărat în Israel; și seminția Daniților își căuta o moșie ca să se așeze în ea, căci până în ziua aceea nu-i căzuse la sorț nicio moștenire în mijlocul semințiilor lui Israel. Fiii lui Dan au luat dintre ei toți, din familiile lor, cinci oameni viteji, pe care i-au trimis din Țorea și din Eștaol, să iscodească țara și s-o cerceteze. Ei le-au zis: „Duceți-vă și cercetați țara.” Ei au ajuns în muntele lui Efraim, la casa lui Mica, și au rămas peste noapte acolo. Când erau aproape de casa lui Mica, au cunoscut glasul tânărului Levit, s-au apropiat și i-au zis: „Cine te-a adus aici? Ce faci tu în locul acesta? Și ce ai aici?” El le-a răspuns: „Mica face cutare și cutare lucru pentru mine, îmi dă o simbrie, și eu îi sunt preot.” Ei i-au zis: „Întrebă pe Dumnezeu, ca să știm dacă vom avea noroc în călătoria noastră.” Și preotul le-a răspuns: „Duceți-vă în pace; călătoria pe care o faceți este sub privirea Domnului.” Atunci cei cinci oameni care se duseseră să iscodească țara Lais, au luat cuvântul și au zis fraților lor: „Știți că în casele acestea este un efod, terafimi, un chip cioplit și un chip turnat? Vedeți acum ce aveți de făcut.” Ei s-au abătut pe acolo, au intrat în casa tânărului Levit, în casa lui Mica, și l-au întrebat de sănătate! Cei șase sute de oameni din fiii lui Dan, încinși cu armele lor de război, stăteau la intrarea porții. Și cei cinci oameni care se duseseră să iscodească țara, s-au suit și au intrat în casă; au luat chipul cioplit, efodul, terafimii și chipul turnat, în timp ce preotul era la intrarea porții cu cei șase sute de oameni, încinși cu armele lor de război. Când au intrat în casa lui Mica, și au luat chipul cioplit, efodul, terafimii și chipul turnat, preotul le-a zis: „Ce faceți?” Ei au răspuns: „Taci, pune-ți mâna la gură, și vino cu noi; să ne fii părinte și preot. Mai bine este să fii preot la casa unui singur om, sau să fii preotul unei seminții și unei familii din Israel?” Preotul s-a bucurat în inima lui; a luat efodul, terafimii și chipul cioplit, și s-a unit cu ceata poporului. Au pornit iarăși la drum și au plecat, punând înaintea lor copiii, vitele și calabalăcurile.

Levitul

Ei bine, iată istorisirea. Aceasta nu este o parte din istoria efectivă a judecătorilor, ci o colecție de câteva întâmplări care ne ajută pe noi să înțelegem condițiile sociale din acea perioadă, în care fiecare om făcea ce era bine în ochii lui, și când nu era împărat în Israel. Așadar, înțelegem că Mica nu putea să ajungă la Ierusalim, astfel că s-a hotărât să construiască o imitație a Templului pe proprietatea sa. A construit ceea ce a considerat a fi o clădire potrivită; a făcut uneltele Cortului, pentru că acestea făceau parte din accesorii, iar efodul era inclus

printre ele. Dar apoi a adunat și câteva lucruri de la poporul din jurul lui: terafimii, chipurile pe care Dumnezeu le interzisese.

Dar, vedeți voi, era în el dorința de a se descurca cât mai bine, așa că a luat puțin de la lume, puțin de la Israel – din ceea ce fusese revelat de Dumnezeu – și le-a amestecat până când a obținut ceva ce credea că L-ar putea mulțumi pe Domnul. Și apoi, desigur, a fost nespus de încântat când un tânăr predicator pribeag a venit din Betleemul lui Iuda. Era levit. Mama lui era din seminția lui Iuda, deși el era levit. Pentru că, prin Moise, Dumnezeu lăsase leviților libertatea să se căsătorească cu persoane din alte seminții și să se alătore altor seminții.

Acest tânăr era nemulțumit cu ceea ce fusese rânduit prin lege pentru întreținerea unui levit. Avea dor de ducă și-l mâncau călcâiele, așa că a plecat să vadă dacă nu cumva putea să facă ceva mai bun pentru sine decât făcuseră alții pentru el până atunci. Știa că a fi levit era bine, dar trebuiau să existe anumite oportunități legate de acest lucru. Așa că a ajuns la casa lui Mica și a așteptat. Acolo a fost invitat înăuntru, apoi a fost rugat să fie preot.

Și Mica a făcut o înțelegere cu el. I-a spus: „Dacă tu vei fi tatăl și preotul meu, atunci eu îți voi da zece sicli și o cămașă”. În Biblie spune: „hainele de care vei avea nevoie”, dar înțelegeți că oamenii din zilele acelea purtau o *gelabia*, ceva ce noi am numi astăzi un fel de cămașă de noapte lungă și foarte largă. Așa că i-a dat un rând de haine sau haine de schimb, mâncare și 10 sicli pe an. Acestea îi ofereau un trai destul de bun, așa că s-a hotărât să rămână acolo și să se amestece în idolatria și în tot ce mai era în casa lui Mica.

Dar pe acolo au ajuns și fiii lui Dan. Ei trebuiau să dea afară amoriții din țară, dar acesta era un popor prea greu de învins; așa că vroiau să găsească pe cineva care era mai ușor de biruit, de dat afară. Au ajuns – așa după cum am citit – la casa lui Mica. Levitul le-a spus să meargă înainte. Aflăm apoi că ei și-au dat seama că în Lais erau oameni de felul sidoniților; erau pașnici și nu îi proteja nimeni. Prin urmare, au socotit că aceasta ar fi o ocazie foarte bună ca să-și ia ceva pământ pentru ei.

Când au venit cu oamenii care fuseseră trimiși să cucerească zona aceasta, s-au gândit că, din moment ce au găsit teritoriul prin tânărul levit, ar fi minunat să aibă parte de ajutorul lui. Așa că au intrat în casa lui Mica și au luat toate lucrurile pe care le făcuse acesta, lucruri care au costat mulți bani (cred că numai piesa asta de mobilier de aici a costat cel puțin două sute de sicli). Așa că au luat pur și simplu toate lucrurile, și le-au însușit, apoi l-au luat și pe levit.

A fost o situație grea pentru Mica, dar veți observa că tânărul levit a putut să se adapteze la noua situație. E uimitor cât a fost de flexibil și cât de ușor s-a putut acomoda cu astfel de schimbări, cu puțin raționament. A început să vadă că era cu mult mai important să slujească o seminție decât o singură familie. Iar el putea sluji unui număr mai mare de oameni. De ce să vadă dacă este înțelept să facă acest lucru și de ce să-l justifice? Așadar, fără nicio remușcare, a putut să accepte și și-a pus mâna la gură în timp ce scotea afară mobila din micul sanctuar pe care-l construise Mica. Însă el era un om deștept. Decât să meargă în față, lucru care-l punea în pericol, sau în spate, lucru care de asemenea îl punea în pericol, s-a așezat exact la mijloc, astfel încât, dacă Mica trimitea pe oricare din slujitorii săi să pună mâna pe el, el era în siguranță, înconjurat fiind de soldați.

Pragmatism

Cum l-am putea numi și cum s-ar putea transpune acest lucru în realitatea generației zilelor noastre? Depășesc limita bunului simț dacă vă spun câteva lucruri despre religia utilitaristă, despre un creștinism convenabil și un Dumnezeu ce poate fi folosit? Aș vrea să atrag atenția asupra faptului că vremea în care trăim este o vreme în care filozofia predominantă este pragmatismul. Probabil că înțelegeți ce vreau să spun prin pragmatism. Pragmatismul înseamnă că dacă ceva funcționează, este adevărat; dacă ajunge la rezultatul dorit, este bun. Iar testul tuturor practicilor, principiilor, al tuturor așa-numitelor adevăruri, al oricărei învățături este acesta: Funcționează?

Acum, conform pragmatismului, cele mai mari eșecuri din toate timpurile au fost câțiva bărbați pe care Dumnezeu i-a onorat cel mai mult. De exemplu, cu toate că Noe a fost un foarte bun constructor de bărci, ocupația sa de bază nu era construirea bărcilor, ci predicarea. Ca predicator, el a fost un eșec total. Tot rodul lui a fost: soția și cei trei copii cu nevestele lor. Șapte convertiri în 120 de ani? Nu am numi asta deosebit de eficient. Majoritatea comitetelor de misiune le-ar fi cerut de mult misionarilor să se retragă. Vreau să spun că, în calitate de constructor de bărci, s-a descurcat destul de bine, dar ca predicator a fost un eșec.

Apoi, peste ani, întâlnim un alt om care se numea Ieremia. El a fost un predicator mare și puternic, dar ineficient, dacă luăm în considerare rezultatele sale. Dacă ar fi să măsurăm statistic cât de mult prospera Ieremia

în slujba sa, probabil că ar primi un mare zero, deoarece aflăm că oamenii nu voiau să-l asculte, regele nu avea încredere în el, chiar și preoții au fost împotriva lui și nu voiau să aibă nimic de-a face cu el. A eșuat în toate. Singurul pe care el pare că a putut să-L mulțumească era Dumnezeu. Dar în toate celelalte privințe a fost un eșec total.

Apoi, ajungem la o altă persoană bine cunoscută: Domnul Isus Cristos, care a fost un eșec, judecând după toate standardele. Nu a reușit să înființeze niciodată o biserică sau o denominație. Nu a construit nicio școală. Nu a reușit să pună bazele vreunei asociații de misiune. Nu a tipărit nicio carte. Nu s-a folosit niciodată de diferitele mijloace și instrumente pe care noi le socotim atât de folositoare în ziua de astăzi. Și nu sunt deloc sarcastic. Acestea chiar sunt folositoare. Domnul nostru a predicat trei ani, a vindecat și a hrănit mii de oameni. Totuși, când lucrarea Lui a ajuns la final, nu erau decât 120 din 500 de oameni cărora li S-a putut arăta după înviere. Iar în ziua în care a fost prins, un om i-a spus: „Dacă toți ceilalți Te părăsesc, eu sunt gata să mor pentru Tine”. El l-a privit și i-a spus: „Petru, tu nu-ți cunoști inima. Te vei lepăda de Mine de trei ori în dimineața aceasta, înainte să cânte cocoșul”. Așadar, toți L-au părăsit și au fugit. Și, potrivit oricărui standard al generației noastre sau al oricărei generații, Domnul nostru a fost un eșec unic.

Prin urmare, întrebarea ajunge la forma aceasta: Care este standardul succesului? Și potrivit cu ce ne vom judeca viețile și lucrările noastre? Iar întrebarea pe care ți-o pui este aceasta: „Este Dumnezeu *un scop* sau *un mijloc*?”

Generația noastră este gata să-i onoreze pe cei care au succes. Atâta timp cât acea persoană este capabilă să rezolve lucrurile și se descurcă, generația noastră este gata să spună: „Foarte bine!”

Așadar, încă de la începutul slujirii, al pelerinajului și al umblării noastre, trebuie să ne întrebăm: Vom fi leviți care-L slujesc pe Dumnezeu pentru zece sicli și o cămașă? Vom sluji oamenilor, probabil în Numele lui Dumnezeu, în loc să-L slujim pe Dumnezeu? Pentru că, deși acest om era levit și îndeplinea o slujbă religioasă, el căuta un loc: un loc care să-i ofere stimă, acceptare, siguranță, un loc în care ar fi putut fi un om distins în termenii valorilor ce erau importante pentru el. Tot ce făcuse el în trecut a fost să îndeplinească o slujbă religioasă, așa că trebuia să aibă o *slujbă religioasă*, iar când a aflat că Mica avea un post liber, a fost foarte fericit. A decis că merita zece sicli și o cămașă și a fost gata să se vândă oricărui om care i-ar fi dat atât. Dacă ar fi venit cineva și ar fi dat mai mult, s-ar fi vândut acelei persoane. Însă el s-a autoevaluat și a socotit că slujba și activitățile sale religioase nu erau decât un mijloc pentru un scop și, în mod similar, Dumnezeu era un mijloc pentru un scop.

Umanism

Acum, pentru a înțelege implicațiile acestui lucru în secolul al XX-lea, trebuie să ne întoarcem cu 150 de ani în urmă, la o lovitură dată creștinismului, imediat după marile treziri din America prin Finney. După ce Duhul lui Dumnezeu a fost turnat într-un mod minunat peste anumite părți din țara noastră, dinspre Europa a venit un atac direct asupra credinței noastre, prin intermediul unor savanți de renume. Darwin și-a postulat teoria evoluției. Anumiți filozofi au adaptat această teorie la filozofiile lor, iar teologii au aplicat-o Scripturii. Așadar, în jurul anului 1850, s-a putut simți începutul unui atac direct asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Satan L-a atacat mereu, cu subtilitate, dar atunci sosise vremea unui atac direct asupra Cărții, asupra Bisericii. Voltaire, în Franța, afirma că va trăi să vadă Biblia doar o relicvă, așezată numai în muzee, fiind total distrusă de argumentele prezentate de el împotriva acesteia cu atâta putere.

Ei bine, care a fost efectul? Filozofia zilelor noastre a devenit umanismul, iar acest cuvânt îl putem defini astfel: *umanismul este o filozofie ce declară că scopul tuturor lucrurilor este fericirea omului*, că motivul existenței este fericirea omului.

Conform umanismului, salvarea nu este decât o chestiune de a fi cât mai fericit în viață. Dacă ești influențat de cineva ca Nietzsche, care spune că singura satisfacție reală în viață este puterea, că puterea se justifică prin ea însăși, prin simplul fapt că există – că, până la urmă, lumea este o junglă. Prin urmare, este la latitudinea omului să fie fericit, să devină puternic prin orice mijloace pe care le poate folosi; pentru că numai căutând să ajungi mai sus sau, după cum am văzut, numai în adorarea lui Moloh poate fi un om fericit. Acest lucru ar produce, la momentul potrivit, un Hitler care ar lua filozofia lui Nietzsche drept principiu călăuzitor și ar spune că poporul său este menit să conducă lumea. Așadar orice mijloace care pot fi folosite pentru a obține acest lucru reprezintă salvarea, mântuirea.

Altcineva ar putea spune: „Ei bine, eu nu sunt de acord cu aceasta. Scopul vieții este fericirea, dar fericirea nu vine ca urmare a autorității asupra oamenilor. Aceasta vine din experiența senzuală.” Acesta este tipul de existențialism ce caracterizează Franța de astăzi, și care a dat naștere la generația Beat în America și la senzualitatea vulgară din țara noastră. Acest existențialism spune că, din moment ce omul este, în esență, un animal hormonal, ale cărui momente de extaz vin în urma activării glandelor sale, mântuirea constă pur și simplu în găsirea mijlocului cel mai dezirabil pentru satisfacerea acestei părți a unei persoane. Așadar, acesta a devenit efectul umanismului – scopul întregii existențe este fericirea omului.

Apoi, John Dewey, un filosof american care a influențat educația, a reușit să îi convingă pe profesori că nu există standarde absolute, iar copiii nu trebuie să atingă un anumit standard și că scopul educației este pur și simplu acela de a permite copilului să se manifeste, să-și dezvolte aptitudinile și să-și găsească fericirea în faptul de a fi ceea ce vrea el să fie. Prin urmare, s-a ajuns la anarhie culturală, când fiecare om „facea ce credea că este bine în ochii lui” și când nu era niciun Dumnezeu care să stăpânească peste noi. Biblia a fost desconsiderată, dezaprobată și respinsă. Dumnezeu a fost detronat – El nu exista. Nu avea o relație personală cu oamenii, în mod individual. Isus Cristos era fie un mit, fie doar un om – așa învățau ei; prin urmare, unicul scop al existenței era fericirea, fiecare persoană stabilindu-și standardele propriei fericiri și înțelegând prin fericire ceea ce dorea.

Liberal, fundamentalist sau... niciunul?

Religia trebuia să existe deoarece mulți oameni trăiau de pe urma ei; așa că au fost nevoiți să găsească o cale prin care să-și justifice traiul. Întorcându-ne la acea perioadă, în 1850 biserica s-a divizat în două grupuri. Primul grup era reprezentat de liberali, care au acceptat filozofia umanismului și care au încercat să-i găsească o însemnătate, spunând ceva de genul acesta generației lor: „Nu știm dacă există cer. Nu știm dacă există iad. Dar știm că avem de trăit 70 de ani. Și știm că poezia, gândurile înalte și aspirațiile nobile ne pot aduce multe beneficii. Așadar, este important ca voi să veniți duminica la biserică ca să vă citim poezie și să vă oferim câteva zicale, câteva adevăruri fundamentale și reguli după care să vă ghidați viața. Nu vă putem spune nimic despre ce se va întâmpla după moarte, dar iată ce vă vom spune: dacă veți veni în fiecare săptămână, dacă veți plăti, dacă veți da o mână de ajutor și veți sta cu noi, vom pune arcuri la trăsurile voastre, iar călătoria voastră va fi mai confortabilă. Deci nu vă putem garanta nimic cu privire la ceea ce se va întâmpla după moarte, dar vă spunem că, dacă vă veți alătura nouă, vă vom face mai fericiți atâta timp cât sunteți în viață.” Astfel, aceasta a devenit esența liberalismului. Nu trebuie decât să încerci să pui puțin zahăr în cafeaua amară a călătoriei și să o îndulcești pentru un timp. Atât a avut de spus. Ei bine, filozofia acestei atmosfere era umanismul, scopul suprem al existenței fiind fericirea omului.

Mai exista și un alt grup de oameni care se simt ofențați de liberali. Aceștia sunt cei dintre care fac și eu parte, fundamentalistii, care spuneau: „Credem că Scriptura a fost insuflată de Duhul Sfânt. Credem în dumnezeirea lui Isus Cristos. Credem că există iad și că există rai. Credem că Isus Cristos a murit, a fost îngropat și a înviat.”

Amintiți-vă însă că atmosfera era cea a umanismului, care afirmă că scopul suprem al existenței este fericirea omului. Iar umanismul este ca duhoarea ce iese dintr-o groapă – pătrunde peste tot. Umanismul este ca o infecție, ca o epidemie – pur și simplu se infiltrează peste tot. Așadar nu a trecut mult timp până când fundamentalistii s-au cunoscut între ei pe baza acestei mărturisiri de credință. Majoritatea erau oameni care se întâlneau cu Dumnezeu. Dar vedeți voi, la scurt timp după ce aceștia spusese: „Acestea sunt lucrurile care ne definesc ca fundamentalisti”, generația următoare a spus: „Iată cum devii fundamentalist: Crede în insuflarea Scripturii! Crede în dumnezeirea lui Cristos! Crede în moartea, îngroparea și învierea Lui! Și astfel, devii fundamentalist.” Nu după mult timp, s-a ajuns la generația noastră, pentru care întregul plan de mântuire însemna să-ți dai acordul intelectual la câteva principii doctrinare. Iar o persoană era considerată creștină dacă putea răspunde cu „Îhî” la vreo 4-5 întrebări. Și dacă știa unde să răspundă „Îhî”, cineva îl bătea ușor pe spate, îi strângea mana, îi zâmbea prietenos și-l asigura: „Frate, ești salvat.”

Așadar, se ajunsese atât de jos, încât mântuirea nu era decât un consimțământ dat la o formulă sau la un plan. Iar scopul acestei mântuiri era fericirea omului, pentru că umanismul se infiltrasse. Dacă ar fi să analizăm fundamentalismul în contrast cu liberalismul, care a apărut cu 100 de ani în urmă – nu dau date exacte – am putea observa următorul lucru: *liberalii spun că scopul religiei este să facă omul fericit în timpul vieții, iar*

fundamentalistii spun că scopul religiei este să facă omul fericit după moarte. Dar, din nou, scopul religiei era fericirea omului.

Liberalii spuneau: „Prin schimbare socială și ordine politică vom elimina mahalalele, vom suprima alcoolismul și vom rezolva problema viciilor și a sărăciei. Vom aduce cerul pe pământ și vă vom face fericiți atâta timp cât sunteți în viață. Nu știm nimic din ce se va întâmpla după aceea, dar vrem să fiți fericiți cât trăiți.” Au mers mai departe, încercând să facă lucrul acesta doar ca să ajungă să sufere un șoc îngrozitor în Primul Război Mondial, iar în Al Doilea Război Mondial, să se clatine din temelii, deoarece păreau să se îndrepte cu repeziciune spre nicăieri.

Apoi, fundamentalistii s-au aliniat și ei umanismului, până acolo încât s-a ajuns la ceva de genul acesta: „Acceptă-L pe Isus ca să poți merge în cer. Doar nu vrei să mergi în iadul plin de flăcări, un loc dezgustător și murdar, atâta timp cât există un cer minunat acolo sus! Vino la Isus, ca să mergi în cer!”

Acest fel de evanghelie se adresează aceleiași naturi umane egoiste, cum o face și hotărârea câtorva oameni care stau într-o cafenea și se hotărăsc să meargă să jefuiască o bancă pentru a obține un câștig nemuncit. Există o modalitate de a face chemare păcătoșilor care, în urechile tuturor sună ca un complot de a lua câștigul de sâmbătă seara al unui proprietar de benzinărie, fără a lucra pentru el. Umanismul, cred eu, este infecția cea mai dezastruoasă și mortală dintre toate infecțiile filozofice, care s-a furiașat printre grații și s-a ridicat deasupra gropii iadului. S-a infiltrat atât de mult în religia noastră! *Și este într-un contrast total și desăvârșit cu creștinismul!* Din păcate, rareori este văzut astfel.

Aici Mica vrea să aibă un mic sanctuar, un preot, vrea să aibă rugăciuni și jertfe, pentru că „știu că Domnul îmi va face bine” (Judecători 17:13). Dar acesta este egoism! Este păcat! Levitul trece pe acolo și nimereste cum nu se poate mai bine, căci el își căuta un loc. Vrea 10 sicli, o cămașă și hrana de care are nevoie. Prin urmare, pentru ca el să poată avea ce-și dorea și Mica să aibă ce vroia, *Îl vând pe Dumnezeu pe zece sicli și o cămașă.*

Aceasta e înșelăciunea secolelor! Și este înșelăciunea în care noi trăim! Nu văd cum ar putea Dumnezeu să ne trezească, dacă nu ne întoarcem la creștinism, care este în contrast total și direct cu umanismul „urât mirositor” care se propagă în sânul generației noastre, în numele lui Cristos.

Mă tem că a ajuns așa de subtil, încât se infiltrează oriunde. Ce este acesta? Iată esența: acest postulat filozofic care afirmă că scopul existenței este fericirea omului a fost cumva îmbrăcat cu termeni evanghelici și cu doctrine biblice până când Dumnezeu domnește în cer pentru fericirea omului, Isus Cristos S-a întrupat pentru fericirea omului, îngerii există pentru fericirea omului. Toate lucrurile există pentru fericirea omului! *Iar eu vă spun că acesta nu este creștinism!*

Nu este omul fericit? Oare nu a intenționat Dumnezeu să-l facă pe om fericit? Ba da, dar aceasta vine pe deasupra, nu este *scopul Lui final*; cu alte cuvinte, acesta este produsul secundar, nu produsul primar!

Respect pentru viață

Albert Schweitzer, un om bun, foarte admirat de cei cu o gândire încurcată, a trăit mulți ani în Congo, în Africa de Est. A fost un om scripitor: filozof, doctor, muzician, compozitor. Dar nu ar trebui numit niciodată creștin. El nu-L privea pe Cristos ca având vreo relevanță pentru filozofia sau viața lui. Era umanist.

Sportul favorit al oficialilor guvernului belgian, care erau buni trăgători, era împușcarea crocodililor de pe puntea unui vas, pe râul Congo. Țineau evidența cu ajutorul unei sfiori înnodate în jurul țevilor de pușcă, socotind numărul crocodililor uciși. Schweitzer a fost de-a dreptul îngrozit de sportul lor revoltător. Socotea lucrul acesta ca fiind o colosală risipă de viață. Din aceste experiențe, Schweitzer și-a spicuit esența filozofiei sale, rezumată în aceste cuvinte: respect pentru viață. Viață de crocodil... viață de om... și pentru toate celelalte feluri de viață. Dr. Schweitzer era atât de convins de respectul pentru viață, încât nu îi plăcea să-și sterilizeze instrumentele chirurgicale. Avea cel mai murdar cabinet medical din Africa. Bacteriile au viață și nu trebuie distruse.

George Klein, un misionar veteran al Misiunii generale din Africa de Sud, locuia la aproximativ 90 de km de cabinetul doctorului Schweitzer. George era un organist desăvârșit și se ocupa și cu reparatul orgilor. Dr. Schweitzer l-a rugat să vină la cabinet pentru a-i verifica orga stricată, ce-i fusese donată de un prieten din Germania. George s-a dus să-l vadă pe priceputul doctor.

– George, crezi că ai putea să-mi repari orga?

– O să încerc, a răspuns el.

George a ridicat placajul din spate și, spre uimirea lui, a descoperit un cuib imens de gândaci de bucătărie. Cu un zel și un entuziasm caracteristic american, George a început să calce în picioare gândacii, să nu lase niciunul să scape. Priceputul doctor și-a ieșit din fire – părul îi stătea mai drept decât de obicei – și, din pricina mâniei, a strigat:

– Oprește-te acum!

George a întrebat:

– De ce? Îți distrug orga.

Doctorul i-a răspuns:

– E în regulă. Ei doar au fost credincioși naturii lor. Nu-i poți omorî.

Apoi, unul din băieți a intrat și a spus:

– E în regulă, domnule Klein.

Și s-a aplecat cu multă delicatețe, i-a luat și i-a pus într-un săculeț, pe care l-a strâns la gură, iar apoi a dus gândacii în junglă și le-a dat drumul.

Iată un om care a crezut în filozofia lui – respectul pentru viață; era total dedicat acesteia! Extrem de consecvent! Chiar și când era vorba de un gândac sau un microb. Vedeți? Acesta este umanism. Aceasta înseamnă consecvență. Vă întreb acum care este filozofia misiunilor? Care este filozofia evanghelizării? Care este filozofia unui creștin?

Dacă întrebați de ce m-am dus în Africa, vă voi răspunde că m-am dus, în primul rând, ca să „îmbunătățesc” modul în care era privită dreptatea lui Dumnezeu. Nu consideram că este drept ca cineva să meargă în iad fără a avea măcar o șansă de a fi mântuit. Așa că am plecat cu gândul de a oferi bieților păcătoși o șansă de a merge în cer. Nu am explicat lucrurile mai pe larg, dar dacă veți analiza ceea ce tocmai v-am spus, știți ce este acesta? Umanism. Eu pur și simplu foloseam resursele lui Isus Cristos ca mijloc de a îmbunătăți condițiile umane de mizerie și suferință.

Iar când am ajuns în Africa, mi-am dat seama că ei nu erau niște bieți păgâni neștiutori care alergau de colo-colo prin junglă, căutând pe cineva care să le spună cum să ajungă în cer. Erau *monștri ai nelegiurii!* Trăiau într-o sfidare absolută și totală, având mai multă cunoștință despre Dumnezeu decât mi-aș fi imaginat eu vreodată!

Meritau iadul, pentru că refuzau categoric să umble în lumina conștiinței lor, a legii scrise în inima lor, în lumina mărturiei naturii și a adevărului pe care-l cunoșteau! Când am aflat acest lucru, vă spun sincer că am fost atât de supărat pe Dumnezeu, încât o dată l-am spus în rugăciune: „Ce mare *scofală* ai făcut, trimițându-mă la acești oameni care așteptau să li se spună cum să ajungă în cer!” Ca ajungând aici să descopăr că ei știau despre cer, dar nu vroiau să meargă acolo, că își iubeau păcatul și vroiau să rămână în el.

Am mers acolo motivat fiind de umanism. Văzusem fotografii cu leproși, cu răni ulceroase, fotografii cu înmormântări ale indigenilor și nu am vrut ca semenii mei să sufere în iad pentru veșnicie, după o asemenea existență mizerabilă pe pământ. Dar tocmai acolo, în Africa, Dumnezeu a început să crape acest înveliș al umanismului! În acea zi, stând în dormitor, cu ușa încuiată, m-am luptat cu Dumnezeu. Pentru că aici am început să înțeleg că oamenii pe care-i credeam neștiutori și doritori să afle cum să ajungă în cer, care spuneau: „Să vină cineva să ne învețe”, de fapt nici măcar nu-și făceau timp să vină să vorbească cu mine sau cu altcineva. Nu erau interesați de Biblie sau de Cristos; își iubeau păcatul și vroiau să trăiască mai departe în el. Atunci am ajuns în momentul în care am simțit că totul era o ipocrizie și o batjocură; am simțit că fusesem înșelat. Și am vrut să mă întorc acasă.

Acolo, în dormitor, fiind singur, pe când îmi spuneam cu sinceritate lui Dumnezeu ceea ce simțeam în inima mea, mi s-a părut că l-am auzit spunând: „Într-adevăr, oare nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ? Păgânii sunt pierduți și vor merge în iad, nu din cauză că nu au auzit Evanghelia. Vor merge în iad pentru că sunt păcătoși și iubesc păcatul în care trăiesc! Și pentru că merită iadul. Dar Eu nu te-am trimis aici pentru ei, nu te-am trimis de dragul lor.”

Și am auzit, mai clar ca niciodată, deși nu era o voce fizică, ci ecoul adevărului tuturor veacurilor, care-și găsea calea către o inimă deschisă. L-am auzit pe Dumnezeu spunând inimii mele: „Nu te-am trimis în Africa de dragul păgânilor. Te-am trimis în Africa de dragul Meu. Ei merită iadul! Dar *Eu îi iubesc!* Și am îndurat agoniile iadului pentru ei! Nu te-am trimis acolo pentru ei! Te-am trimis acolo pentru Mine! Nu merit *Eu* răsplata suferințelor Mele? Nu merit *Eu* să fie ai Mei cei pentru care *Eu* am murit?”

Eu mă aflam acolo nu de dragul păgânilor, ci de dragul Mântuitorului, care a îndurat agoniile iadului pentru mine. Dar se cuvenea ca păgânii să fie ai Lui, căci murise pentru ei. Ochii mei s-au deschis. Și nu mai lucram pentru Mica, pentru zece sicli de argint și o cămașă, ci eram în slujba Dumnezeului Celui viu.

Înțelegeți? Dați-mi voie să rezum totul. Creștinismul spune: „Scopul întregii existențe este slava lui Dumnezeu.” Umanismul spune: „Scopul întregii existențe este fericirea omului.” Una s-a născut în iad – zeificarea omului, iar cealaltă s-a născut în cer – glorificarea lui Dumnezeu. Una este reprezentată de levitul care îl slujește pe Mica, iar cealaltă, de o inimă nevrednică ce-L slujește pe Dumnezeul Cel viu, deoarece aceasta este cea mai înaltă onoare din Univers.

Dar tu?

Tu unde te găsești? De ce te-ai pocăit? Aș vrea să mai văd oameni pocăindu-se în felul în care Biblia vorbește de pocăință. George Whitefield a cunoscut lucrul acesta. Stătea pe Boston Commons și vorbea în fața a 20 000 de oameni: „Ascultați păcătoșilor, voi sunteți niște monștri, monștri ai nelegiurii! Voi meritați iadul! Și cea mai groaznică nelegiuire, este că, în timp ce săvârșeați nelegiuirea, nu ați avut harul minunat de a înțelege ce faceați.” Le-a spus: „Dacă nu veți plânge pentru păcatele voastre și pentru nelegiuirile voastre comise împotriva unui Dumnezeu sfânt, atunci George Whitefield va plânge pentru voi!” Omul acesta își întorcea capul și apoi plângea cu suspine, ca un copil. De ce? Pentru că erau în pericol de a merge în iad? Nu, ci pentru că ei erau monștri ai nelegiurii, care nici măcar nu-și vedeau păcatul și cărorora nu le păsa de nelegiuirile lor.

Observați diferența? Diferența este că cineva tremură, speriat că în iad va avea parte de suferință. Dar el nu și-a simțit monstruoza vinovăție! Nu a simțit monstruoza nelegiuirilor lui! Nu-și dă seama de ocară pe care I-a adus-o lui Dumnezeu! El tremură doar pentru că pielea lui va fi pârlită. Îi este frică. Și vă spun că, deși teama face o treabă bună în a ne pregăti pentru har, nu trebuie să ne oprim aici. Duhul Sfânt nu se oprește aici. Acesta e motivul pentru care oamenii nu-L pot primi pe Cristos într-un mod mântuitor, dacă nu s-au pocăit mai întâi. Și nimeni nu se poate pocăi până când nu a fost convins. Convingerea este lucrarea Duhului Sfânt, care-l ajută pe păcătos să vadă că este un nelegiuit înaintea lui Dumnezeu și merită toată mânia lui Dumnezeu. Și că, dacă Dumnezeu l-ar trimite în cel mai adânc colț al iadului pentru totdeauna și pentru încă zece veșnicii, ar merita asta! Și încă de o sută de ori mai mult. Pentru că el și-a văzut nelegiuirile!

Predicatorii

Iată diferența dintre predicile secolului al XX-lea și cele ale lui John Wesley, din secolul al XVIII-lea, din Anglia. Wesley a fost un predicator al neprihănirii, care înălța sfințenia lui Dumnezeu în predicile sale de două sau trei ore, ținute în aer liber. Zăbovea asupra legii lui Dumnezeu, asupra dreptății Lui și a înțelepciunii cerințelor Sale. Le zugrăvea păcătoșilor monstruoza nelegiuirilor lor, răzvrătirea lor fățișă, trădarea și ticăloșia lor. Puterea lui Dumnezeu se cobora cu asemenea forță peste congregație, încât oamenii cădeau la pământ, total inconștienți! Pentru că li se revelase sfințenia lui Dumnezeu și văzuseră monstruoza nelegiuirilor lor. Duhul lui Dumnezeu străpunsese mințile și inimile lor.

Astfel de lucruri s-au întâmplat și în America, în secolul al XVIII-lea la Universitatea Yale, pe vremea lui John Wesley Redfield. Se țineau întâlniri de evanghelizare în amfiteatrul Universității Yale. Polițiștii care controlau mulțimile fuseseră atenționați să facă deosebirea între bețivii obișnuiți, a căror răsufare ce mirosea a alcool îi trăda (și care erau închiși pentru beție) și cei care erau atinși de Dumnezeu, diagnosticați ca având „boala lui Redfield”. Aceștia erau duși într-un loc liniștit până când își recăpătau cunoștința. Viețile erau transformate. Bețivii nu mai beau; oamenii violenți se schimbau; cei imorali renunțau la imoralitatea lor. Hoții se căiau și dădeau înapoi ce furaseră. Acei bărbați și acele femei văzuseră sfințenia lui Dumnezeu și monstruoza nelegiuirilor lor. Duhul lui Dumnezeu îi făcea să cadă la pământ inconștienți, din pricina greutății vinii lor. Cumva, datorită revărsării puterii lui Dumnezeu, păcătoșii se pocăiau de păcatele lor, se întorceau la Cristos și erau mântuiți.

Diferența!

Dar era o diferență! Nu se încerca să se convingă un *om bun* că avea de-a face cu un *Dumnezeu rău*! Ci că *oamenii răi* meritați mânia unui *Dumnezeu bun*! Iar consecința acestui fapt era pocăința, care duce la credință și la viață.

Dragi prieteni, există un singur motiv, un singur motiv pentru care un păcătos să se pocăiască și acela este că Isus Cristos merită închinarea, adorarea, dragostea și ascultarea inimii lui. Nu pentru că va merge în cer. Prietene drag, dacă singurul motiv pentru care te-ai pocăit a fost să scapi de iad, atunci nu ești decât un levit care slujește pentru zece sicli și o cămașă! Atâta tot! Încerci să-L slujești pe Dumnezeu pentru că El îți va face bine! Dar o inimă plină de pocăință este aceea care a văzut ceva din imensitatea nelegiurii de a se juca de-a Dumnezeu și de a refuza să-I dea Dumnezeului drept și neprihănit închinarea și ascultarea pe care El le merită!

De ce trebuie să se pocăiască un păcătos? Pentru că Dumnezeu merită ascultarea și dragostea pe care acesta a refuzat să I le dea. Nu pentru ca el să meargă în cer. Dacă singurul motiv pentru care se pocăiește este ca să meargă în cer, atunci el doar încearcă să facă o înțelegere sau un târg cu Dumnezeu.

De ce trebuie ca un păcătos să renunțe la toate păcatele sale? De ce ar trebui îndemnat să facă asta? De ce trebuie să dea înapoi tot ce a luat atunci când vine la Cristos? *Deoarece Dumnezeu merită ascultarea pe care o cere!*

Am discutat cu oameni care nu aveau nicio siguranță că păcatele le erau iertate. Vroiau să se simtă în siguranță înainte de a fi fost gata să se predea cu totul lui Cristos. Însă eu cred că singurii oameni despre care Dumnezeu mărturisește, prin Duhul Său, că sunt născuți din El sunt aceia care vin la Isus Cristos și spun ceva de felul acesta: „Doamne Isuse, Te voi asculta, Te voi iubi, Te voi sluji și voi face ceea ce vrei Tu atâta timp cât trăiesc, chiar dacă voi merge în iad la sfârșitul vieții mele, doar pentru că Tu ești vrednic să fii iubit, ascultat și slujit, și nu încerc să fac un târg cu Tine!”

Observați diferența? Observați diferența dintre un levit, care slujește pentru zece sicli și o cămașă sau un Mica ce construiește un sanctuar pentru ca Dumnezeu să-i facă bine, și cineva care se pocăiește pentru gloria lui Dumnezeu?

De ce trebuie să vină un om la cruce? De ce să accepte moartea împreună cu Cristos? De ce să vrea să se identifice cu Cristos la cruce, în moarte și în înviere? Vă voi spune eu de ce! Pentru că este singura cale prin care Dumnezeu poate să primească glorie din viața unui om! Dacă răspundeți: pentru că acel om va avea parte de bucurie, pace, binecuvântare, propășire sau faimă, nu, aceasta nu înseamnă decât un levit care slujește pentru zece sicli și o cămașă.

Dragă tinere, există un singur motiv pentru care să mergi la cruce. Și acesta este faptul că, dacă tu nu ai ajuns la unire cu Cristos în moarte, Îl jefuiești pe Fiul lui Dumnezeu de slava pe care o poate primi din viața ta. Nicio carne să nu se laude înaintea Lui (1 Corinteni 1:29, București, 2001). Și până când nu înțelegi lucrarea de sfințire a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, care te duce la unire cu Cristos în moarte, îngropare și înviere, trebuie să slujești cu ceea ce ai: și tot ce ai se află sub sentința morții – personalitate umană, natură umană, putere și energie umană. Iar Dumnezeu nu va primi deloc glorie din acestea!

Așa că motivul pentru care tu trebuie să mergi la cruce nu este acela de a avea biruință. *Vei avea biruință*. Nu ca să ai bucurie. *Vei avea bucurie*. Însă motivul pentru ca tu să îmbrățișezi crucea și să stăruiești până când vei cunoaște că poți mărturisi împreună cu Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Cristos” (Galateni 2:20), nu este ceea ce poți primi tu din asta, ci ceea ce El va primi, pentru gloria lui Dumnezeu.

În aceeași ordine de idei, de ce să stăruiești să cunoști plinătatea Duhului Sfânt? De ce să stăruiești să cunoști plinătatea lui Cristos? Îți voi spune eu de ce. *Deoarece singurul mod posibil prin care Isus Cristos va primi glorie din viața unei persoane pe care El a răscumpărat-o cu sângele Său prețios este atunci când El poate umple acea viață cu prezența Sa și poate trăi în acea persoană prin viața Sa.*

Vestea bună a Evangheliei este aceea că nu trebuie să împlinim lucrarea prin forțele proprii, asemenea unui levit care era angajat pentru a-I sluji lui Dumnezeu. Nu, nu. Ci vestea bună este că am ajuns în punctul în care am înțeles că nu putem face nimic, iar tot ce am putea face este să ne aducem pe noi înșine, ca vas, și să spunem: „Doamne Isuse, trebuie ca Tu să îl umpli. Și tot ce voi face, va trebui să fac prin Tine și pentru Tine.” Dar, o, cunosc așa de mulți oameni care vor să cunoască plinătatea lui Dumnezeu pentru a se folosi de Dumnezeu!

Puterea Duhului

Un tânăr predicator a venit la mine în Huntington, Virginia de Vest, și mi-a spus:

– Frate Reidhead, am o biserică extraordinară. Am un program de școală duminicală minunat, o emisiune la un radio creștin care prosperă. Dar simt o nevoie, o lipsă în viața mea; am nevoie să fiu botezat cu Duhul Sfânt, am nevoie să fiu umplut cu Duhul. Cineva mi-a spus că Dumnezeu a lucrat asta în tine, de aceea m-am gândit că ai putea să mă ajuți.

M-am uitat la omul acesta, și știți cum arăta? Ca mine. Exact ca mine. Am văzut în el tot ce era și în mine. Ați crezut că urma să spun cum eram eu *înainte*? Nu, ascultă, inimă dragă: dacă te-ai văzut vreodată pe tine însuși, știi că nu vei putea fi niciodată altceva decât ceea ce ești. „Pentru că... în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7:18, București, 2001). Omul acesta arăta ca mine.

Era ca un tip de la volanul unui Cadillac, care spune celui de la benzinărie:

– Amice, fă-i plinul cu cel mai bun octan pe care-l ai.

Ei bine, așa arăta – voia putere pentru programele sale. Însă Dumnezeu nu va fi un mijloc pentru împlinirea scopurilor niciunui om.

I-am răspuns:

– Îmi pare foarte rău, dar nu cred că te pot ajuta.

Și m-a întrebat:

– De ce?

– Nu cred că ești pregătit. Mă gândesc că te crezi la volanul unui Cadillac. Mi-ai vorbit de programele tale, de radioul tău, de școala ta duminicală și de biserica ta. Toate sunt foarte bune. Te-ai descurcat minunat fără puterea Duhului Sfânt.

Un creștin chinez a fost întrebat când s-a întors înapoi în China:

– Ce te-a impresionat cel mai mult în America?

El a spus:

– Lucrurile extraordinare pe care americanii le pot realiza fără Dumnezeu.

Iar acest tânăr predicator realizase foarte multe, practic, fără Dumnezeu. Acum, el vroia un fel de putere pentru a-și putea împlini scopurile și pe mai departe.

I-am spus:

– Nu, nu. Tu stai la volan și-I spui lui Dumnezeu: „Dă-mi putere să merg mai repede”, dar nu merge așa; tu trebuie să te dai la o parte.

Dar îl cunoșteam pe acest nenorocit, pentru că mă cunoșteam pe mine. I-am spus:

– Nu, niciodată nu va merge așa. Trebuie să treci pe bancheta din spate.

Și îl puteam vedea cum se întinde și apucă volanul. I-am spus:

– Nu, nu e suficient să stai pe bancheta din spate. Înainte ca Domnul să lucreze în tine, știi ce trebuie să faci tu?

Iar el m-a întrebat:

– Ce?

– Trebuie să ieși din mașină, să scoți cheia din contact, să deschizi portbagajul, să-I dai cheile Domnului Isus, să intri apoi în portbagaj, să îl închizi și să șoptești prin gaura cheii: „Doamne, umple-o cu ce vrei Tu și condu Tu, de acum încolo depinde de Tine.”

Acesta este motivul pentru care mulți creștini nu intră în plinătatea lui Cristos: vor să devină leviți, slujind pentru 10 sicli de argint și o cămașă. I-au slujit lui Mica, dar cred că, dacă ar avea puterea Duhului Sfânt, ar putea sluji seminției lui Dan.

Niciodată nu va merge așa, niciodată. Există un singur motiv pentru care Dumnezeu „are nevoie” de tine, și acela este de a te aduce în punctul în care, *pocăindu-te*, să vezi că ai fost iertat pentru gloria Lui, să vezi că, prin *biruința* Domnului, ai fost dus în moarte pentru ca El să poată domni, și, în acea *plinătate*, Isus Cristos să poată trăi și lucra prin tine.

Atitudinea ta trebuie să fie aceea a Domnului Însuși, care a spus: „Nu pot face nimic de la Mine Însumi” (Ioan 8:28). Nu pot să vorbesc de la mine. Nu fac propriile-mi planuri. Să trăiesc pentru slava lui Dumnezeu în Isus Cristos este singurul motiv pentru care exist.

Dacă v-aș spune: „Veniți să primiți mântuirea, ca să mergeți în cer; veniți la cruce, ca să aveți bucurie și biruință; veniți să primiți plinătatea Duhului, ca să fiți satisfăcuți”, aș cădea în capcana umanismului.

Prietene drag, dacă ești aici fără Cristos, vino la Isus Cristos și slujește-I cât vei trăi, chiar dacă la sfârșit vei merge în iad, *pentru că El este vrednic!*

Prietene creștin, te îndemn să vii la cruce, și, făcându-te una cu El în moarte, să experimentezi tot ce înseamnă moartea față de sine, pentru ca El să primească slava. Dragă frate, dacă nu cunoști plinătatea Duhului Sfânt, vino

și adu-ți trupul ca o jertfă vie și lasă-L să te umple, pentru ca El să-Și împlinească în tine, pe deplin, scopul pentru care a venit și să-Și culeagă slava din viața ta.

Nu este vorba de ceea ce vei obține tu de la Dumnezeu, ci de ceea ce El va obține din viața ta.

Haideți să punem capăt o dată pentru totdeauna acestui creștinism utilitarist, care face din Dumnezeu un mijloc, în loc de un SCOP glorios – după cum El este. Haideți să demisionăm, haideți să-i spunem lui Mica: s-a terminat. Nu vom mai fi preoții lui, care slujesc pentru zece sicli și o cămașă. Haideți să-i spunem seminției lui Dan că s-a terminat. Și haideți să venim și să ne prosternăm la picioarele Fiului lui Dumnezeu, străpuns de cuie, și să-I spunem că Îl vom asculta, Îl vom iubi și Îi vom sluji cât timp vom trăi *pentru că El este vrednic!*

Mielul care a fost înjunghiat

Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, doi tineri moravieni au auzit despre o insulă din Indiile de Vest, unde un proprietar britanic ateu avea între două și trei mii de sclavi. Proprietarul acesta spusese: „Pe insula mea nu va pune niciodată piciorul vreun predicator sau preot. Dacă naufragiază, îl vom ține separat într-o casă până ce va trebui să plece, dar niciodată nu va vorbi vreunui dintre noi despre Dumnezeu. M-am săturat de toată absurditatea asta.” Trei mii de sclavi din junglele Africii au fost aduși pe o insulă din Atlantic, unde aveau să trăiască și să moară fără să audă de Cristos.

Acești tineri germani, care aveau puțin peste 20 de ani și făceau parte din mișcarea moraviană, au auzit de starea lor nenorocită. S-au vândut acestui colonist britanic pentru prețul standard care se dădea pe un sclav de sex masculin și au folosit banii primiți din vânzare pentru a-și cumpăra biletul spre Indiile de Vest. Acest colonist ateu mizerabil nici măcar nu le plătea transportul. Comunitatea moravienilor din Herrnhut a venit să-i vadă plecând pe acești doi tineri, care nu aveau să se mai întoarcă niciodată, întrucât se vânduseră de bunăvoie sclavi pe viață. În calitate de creștini, ei aveau să fie o mărturie a dragostei lui Dumnezeu în mijlocul sclavilor dintre care acum făceau parte.

Famiile lor plâneau și, în timp ce vasul era purtat de marea și depărtarea creștea, se întrebau: Este înțeleaptă jertfa lor extremă? Este necesară? Cablurile au fost aruncate și înfășurate pe piloni. Cei doi tineri au privit la distanța ce se mărea. S-au prins de brațe, și-au ridicat mâinile și au strigat peste depărtarea mereu crescândă:

– *Fie ca Mielul care a fost înjunghiat să primească răsplata suferințelor Sale!*

Aceasta a devenit viziunea misiunilor moraviene și este unicul motiv pentru care noi existăm... **pentru ca Mielul care a fost înjunghiat să primească răsplata suferințelor Sale.**

Amin!